

РЕШЕНИЕ

№ 505

гр. Пазарджик, 20.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Таня Петкова

при участието на секретаря Мая Владова
като разгледа докладваното от Таня Петкова Административно наказателно
дело № 20225220200609 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба от Г. Н. Н., с ЕГН *****, с адрес с. Ц., обл.
Пазарджишка, ул. „***“, против Наказателни постановления № 13-
002296/20.10.2020 г., № 13-002281/20.10.2020 г., № 13-002284/20.10.2020 г. и
№ 13-002283/20.10.2020 г., издадени от Директора на Дирекция „Инспекция
по труда” гр. Пазарджик, като с първите три за нарушение на чл.303 ал.3 от
Кодекс на труда (КТ) а с последното за нарушение на чл.302 ал.2 във вр. с
чл.301 ал.1 от КТ, на основание чл.416 ал.5 във вр. с чл.414 ал.1 от КТ са
наложени четири глоби в размер на по 1 500 лева всяка от тях.

В бланкетната жалба се твърди, че издадените НП са неправилни,
незаконосъобразни и необосновани, както и че същите не са били връчени на
наказаното лице, поради което се иска тяхната отмяна.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не се явява, но
изпраща процесуален представител, който поддържа жалбата, ангажира
доказателства и пледира за отмяна на четирите НП, излагайки обосновани
доводи в представени писмени бележки подкрепя на искането си. Пледира
присъждането на разноски в полза на жалбоподателя съгласно представения

списък на разносните и алтернативно в случай на потвърждаване на НП на АНО да се присъдят разноски за юрсконсултско възнаграждение в минимален размер.

АНО се представлява от процесуален представител- юрисконсулт, който оспорва жалбата, ангажира доказателства и излага обосновано писмено становище за законосъобразност и обоснованост на издадените НП, като пледира за тяхното потвърждаване и отхвърляне на жалбата като неоснователна. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Съдът, след като взе предвид изложеното в становищата на страните, съобразявайки закона, по вътрешно убеждение и като обсъди събраните по делото писмени и гласни доказателства при съблюдаване разпоредбата на чл.63 от ЗАНН прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е санкциониран с четирите НП за следното:

Като земеделски производител (ЗП) в качеството си на работодател по смисъла на §1 т.1 от Допълнителните разпоредби на КТ, на 04.06.2020 г. около 11:00 часа приел на работа като „берач“ в стопанисвания от него обект, намиращ се в землището на общ. Лесичово, с. Ц.- отглеждане на череши, черешов масив, непълнолетните лица А. Г. Й. с ЕГН *****, С. С. Р. с ЕГН *****, Т. Г. К. с ЕГН ***** и Г. Г. К. с ЕГН *****, без разрешение от Инспекция по труда гр. Пазарджик.

Нарушенията били извършени на 04.06.2020 г. в с. Ц., когато в гореописания обект били заварени лицата А. Г. Й., С. С. Р., Т. Г. К. и Г. Г. К. да осъществяват дейност, изразяваща се в бране на череши.

Нарушенията били констатирани на 22.07.2020 г. в Дирекция „ИТ“- Пазарджик при проверка на фирмената документация, когато не били представени предварителни разрешения за работа на непълнолетно лице от Инспекция по труда гр. Пазарджик за четирите непълнолетни лица заварени да престират труд в полза на ЗП Н..

Така констатираното съставлявало нарушение на чл.303 ал.3 от КТ по отношение на непълнолетните лица А. Г., С. Р. и Т. К. и по чл.302 ал.2 във вр. с чл.301 ал.1 от КТ по отношение на непълнолетния Г. К..

За констатираните нарушения инспектори в Дирекция „ИТ“– Пазарджик на 22.07.2020 г. съставили четири АУАН срещу жалбоподателя Н. в негово присъствие, след което му били предявени и връчени екземпляри срещу подпис.

Въз основа на съставените актове на 20.10.2020 г. били издадени четирите атакувани наказателни постановления. Същите не са били връчени на наказаното лице. От доказателствата по делото се установява, че НП са били изпратени на жалбоподателя по пощата и по куриер три пъти на различни адреси- в гр. Пазарджик на ул. „Х.К., ет.2, ап.4, на ул. „Х.К.1, ет.2, ап.4 и в с. Ц. ул. „*** като при оставените съобщения на адресите, адресатът не се явил за да получи пратката си (Виж справка от ОПС- Пазарджик, справка от ДИТ и известия за доставяне на л.94-102). Веднага следва да се каже, че при предявяване на АУАН жалбоподателят Н. е посочил адрес с. Ц., ул. „***, който е посочил и в жалбата си като постоянен адрес на местоживееене. Прави впечатление и това, че в АУАН акт съставителите са посочили различно седалище и адрес на управление на ЗП. Така напр. в АУАН № 13-002296- ул. „Х.К., ет.2, ап.4; в АУАН № 002281- ул. „Х.К., ет.2, ап.4. В четирите НП пък АНО е посочил за седалище и адрес на управление на ЗП- гр. Пазарджик ул. „Х.К.1, ет.2, ап.4. Логично обяснение и ангажирани доказателства за тези различни възприятия по делото не са ангажирани от страна на наказващия орган, нито пък по отношение на това защо на тези три адреса са изпращани по пощата и куриер за връчване НП на жалбоподателя при положение, че той е посочил при предявяване на АУАН постоянния си адрес на местоживееене. Вярно е, че е и на този адрес НП са били изпратени, но отново по пощата. В разпоредбата на чл.58 ал.1 от ЗАНН ясно е разписан редът за връчване на НП- лично срещу подпис на наказаното лице. Вярно е, че може да бъде изпълнено и по друг начин- чрез кметство, общинска служба, със съдействието на органите на МВР или по друг начин, посочен обаче изрично от лицето пред АНО. В случая не е бил използван нито едни от тези начини. Факт е че връчването по пощата се извършва с оставяне на съобщение на лицето да се яви в ПС за да получи пратката си, което съобщение се оставя от служителя на адреса без да се предава на лицето или физически да се връчи на лице на адреса със задължение да го предаде. При липсата на убедителни доказателства, че жалбоподателят е получил съобщенията, не може да се приеме, че той съзнателно не се е явил за да

получи НП. Но дори и да е така, то АНО е следвало да изчерпи всички възможности за да връчи НП и едва ако установи по категоричен начин, че лицето не е намерено на адреса, посочен от него и е променил същия, като новото местоживее не е известно, да пристъпи към връчване на санкционния акт по реда на чл.58 ал.2 от ЗАНН. В случая доказателства за горното не са ангажирани. Напротив жалбоподателят живее на посочения от него в АУАН адрес и към момента и не е променил местоживееето си. Поради това и съдът не приема за правилно и законосъобразно извършеното отбелязване от АНО върху четирите НП за влизането им в сила. Поради тази причина съдът приема, че жалбоподателят е узнал за издадените 4 броя НП на 28.04.2022 г., когато му е съобщено от неговия счетоводител, че има наложени глоби от ДИТ и че вземанията ще бъдат насочени към публичен изпълнител.

Жалбата против 4-те НП е депозирана директно в съда на 05.05.2022 г., в законоустановения срок по чл.59 ал.2 от ЗАНН (считано от момента на узнаването), от лице активнолегитимирано да инициира съдебен контрол за законосъобразност на атакуваното НП и то пред компетентния съд, поради което съдът я намира за процесуално ДОПУСТИМА.

Гореописаната фактическа обстановка съдът възприе от събраните по делото писмени доказателства и показанията на акт съставителите С. Г. и Т. Д. и свидетелите А. Й., С. Р., Т. К. и Г. К..

При така установеното съдът намира, че жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Не се спори по делото, че жалбоподателят е земеделски производител и като такъв има качеството на работодател по смисъла на §1 т.1 от ДР на КТ. Не е спорно, че жалбоподателят стопанисва обект- черешов масив в землището на село Ц., общ. Лесичово, където отглежда черешови насаждения. Не е спорно и че ЗП е организиран работници за беритбата на черешите. Безспорно е, че при извършената проверка на 04.06.2020 г. от инспектори на Д „ИТ“- Пазарджик в проверения процесен обект се извършвала такава беритба и че в обекта са установени непълнолетните А. Й., С. Р., Т. К. и Г. К., както и че тези лица са били непълнолетни към онзи момент, съответно Й. на 16 години, Р. на 17 години, К.- на 16 години и К.- на 15 години.

Спорният въпрос в настоящия случай, отговора на който е от

съществено значение за изхода на делото, е било ли е налице трудово правоотношение между свидетелите А. Й., С. Р., Т. К. и Г. К. и санкционирания жалбоподател. Защото наличието именно на установени трудови отношения между тези лица и работодателя, с оглед тяхното непълнолетие към онзи момент, изисква при приемането им на работа за тях да има надлежно издадено разрешение от Инспекцията по труда.

Според КТ трудовият договор представлява двустранно или многостранно съглашение, по силата на което едната страна предоставя за определен срок работната си сила, като се задължава да извършва възложените трудови функции, а другата страна се задължава да заплаща възнаграждение, както и да осигури нормални и здравословни условия на труд. Физическото лице- работник или служител предоставя работната си сила за изпълнение на даден вид работа, при определен работен режим, заплащане, работно време и работно място.

От изложеното може да се направи извода, че спецификата на трудовия договор се определя от елементите работно време, работно място и задължение за спазване на определена трудова дисциплина. По тези елементи трудовото правоотношение се различава от гражданското и по-конкретно от договора за изработка.

От събраните по делото доказателства не се установява до необходимата степен на несъмненост, че между свидетелите Й., Р., К. и К. от една страна и ЗП Н. от друга, да са били договорени упоменатите горе съществени елементи на трудово правоотношение. В показанията си св. С. Р. заяви, че е била на черешовия масив заедно със своята майка, която е работела там, като тя лично не е брала череши, а е помагала на майка си, ако се наложило, напр. да подаде касетка. Заяви също, че не е получавала пари от ЗП и че не се е договаряла и подписвала трудов договор с него, като дори не е имала никакъв контакт със ЗП. Нейните показания са подкрепени и от отразеното в предоставената ѝ от контролните органи декларация, в която тя не е посочила в какво качество се намира в цитираните черешови градини, още повече че по нейните думи не е била питана и от инспекторите, извършващи проверка, не е посочила получавано трудово възнаграждение, почивки и почивни дни, като изрично е записала, че е „помощник“.

В този смисъл са и показанията на свидетелите Т. К. и Г. К., които

заявиха, че въпросният ден са били заедно с баща си, който е участвал в брането на череши, като те двамата не са брали череши, а са помагали на баща си като са изнасяли вече пълните с череши касетки, като нито са се договаряли със ЗП, нито са подписвали трудови договори с него, нито са получили пари за помощта, като единствено е било заплащано възнаграждение за труда на техния баща. Нещо повече, в показанията си св. К. заяви и това, че ЗП Н. дори е направил забележка на баща ѝ защо е завел нея и брат ѝ в черешовия масив, като се опасявал да не повредят насажденията. Показанията на тези двама свидетели се потвърждават и от собственоръчно попълнените и подписани от тях декларации в деня на проверката. Видно от декларацията, св. К. е посочила, че в 09,00 часа е отишла в черешовите градини да помага като „берач“, но също не е отразила нито цялостно работно време, почивки и почивни дни, нито че получава трудово възнаграждение. Св. К. в своята декларация е записал, че е в черешовите градини, за да помага като приятел от 09,00 до 14,00 часа, но не е посочил да получава трудово възнаграждение, да има почивки и почивни дни, а посоченият като почивен ден „неделя“ е отразил (по неговите думи) като принципно почивен ден от седмицата.

Единствено св. Й. заяви в показанията си, че е била в черешовите градини, за да бере череши, но нейните уговорки, в това число и за заплащане били с лицето „Кирил“, който набирал работници за бране на череши на центъра на с. Ц. и той именно и плащал. Тя посочи, че ЗП бил на място, но тя с него не се е договаряла за работа и плащане. В декларацията си, св. Й. е посочила, че е в черешовите градини като берач, за да помага от 09ч до 14 ч., като не е отразила трудово възнаграждение, почивки и почивни дни.

И четиримата свидетели заявиха в съдебно заседание, че не са подписвали трудови договори със ЗП Н. и че подписите за „работник“ в съставените им трудови договори не са положени от тях. Последното обстоятелство е очевидно и с невъоръжено око и без наличието на специални знания в областта на графологията, като се вземат предвид положените в договорите и в попълнените собственоръчно декларации подписи на лицата. Всичко това показва, че с непълнолетните лица не са били сключени едnodневни трудови договори и че същите са неистински и създадени за нуждите на административнонаказателното производство, с цел доказване на регламентирани трудови правоотношения. Поради тази причина и съдът не ги

прие за достоверни.

В показанията си св. Д. заяви, че в момента на проверката са заварили около 20 човека в черешовия масив и че берели череши. На момента не било установено, че сред тях имало непълнолетни лица, като не можа да каже и дали въпросните четири непълнолетни лица са заварени да берат череши. Заяви и това, че ЗП Н. не е посочил изрично пред тях, че тези непълнолетни лица са му работници. Вярно е, че спомена че работници са споменали, че ЗП им плащал на килограм набрани череши, но без да посочат дали сред тях са били и установените непълнолетни лица.

Св. Г. също посочи, че при проверката хора са заварени да берат и сортират череши, като ЗП не отрекъл, че хората са там именно за да берат череши. Тя посочи, че е видяла и че децата, които на пръв поглед не можела да определи, че са непълнолетни, са били в масива и са работели, но не посочи конкретно каква работа са вършели, нито че са били установени като работници на ЗП.

При така установеното от събраните доказателства, не се установи несъмнено, че между непълнолетните Й., Р., К. и К. от една страна и жалбоподателя като ЗП- от друга, са били договорени всички съществени елементи, придаващи на определено правоотношение характеристиката на трудово, а именно: поето задължение от страна на работника за спазване на трудова дисциплина-работно време, работно място и поето задължение от страна на работодателя за заплащане на трудово възнаграждение, както и за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд. Тези обстоятелства не са били установени категорично от проверяващите инспектори от ДИТ и това е видно от показанията на свидетелите Д. и Г., които заявиха единствено, че са предоставили на всички заварени в черешовия масив лица декларации, които да попълнят, като дори не можаха да посочат какви точно данни и дали всички реквизити по трудово правоотношение са били посочени от лицата в тези декларации. Не посочиха също и дали ЗП или по друг начин на място са установили, че има непълнолетни лица и че те полагат труд в полза на ЗП, че получават трудово възнаграждение.

От попълнените от свидетелите Й., Р., К. и К. също не може да установи с категоричност, който и да е от съществените елементи на трудовото

правоотношение. Видно от същите е, че и четиримата са записали, че са в черешовите градини за да помагат, независимо, че с изключение на С. Р. всички са посочили като „берач“. Защото, за да имат установена „длъжност“ берач е необходимо да са били договорени и всички други елементи на трудовото правоотношение. Защото дори и да са брали череша, така както посочи св. Й. за себе си, това не означава че те са полагали труд по смисъла на КТ, защото една трудова дейност може да се изразява и в оказване на помощ, така както твърдят лицата и са отразили в декларациите си. Следва да се посочи и това, че макар св. Й. да заяви, че е полагала труд като е брала череша и че й е било заплащано за този труд, то тя посочи, че тези договорки и заплащане са били между нея и едно трето лице, набиращо работници, а не със ЗП, като по делото няма нито едно убедително доказателство, че това трето лице е работело и е набиращо работници в полза на ЗП.

Казано обобщено до тук не се установи по безспорен и категоричен начин нито от гласните, нито от писмените доказателства, че четирите непълнолетни лица са били ангажирани от ЗП за полагане на конкретен труд (работа) в негова полза, нито че той е договорил с тях определено трудово възнаграждение, още по-малко че им е заплатил такова. Не се установи да е бил договорен и срок за полагане на труда, уговорени почивки и почивни дни.

При това положение, при липсата на несъмнена доказаност за наличие на установени трудови правоотношения между непълнолетните лица и жалбоподателя, отпада задължението за последния да се снабди с разрешение от Инспекцията по труда за всяко едно от тях преди да бъдат приети на работа. Не се установи по делото, че ЗП е имал договорка нито работа, нито за помощ с четиримата непълнолетни. Такава той е имал единствено с родителите на Р., К. и К., които са му помагали в беритбата, а за Й. пък се установи, че тя се е договаряла със съвсем друго лице. Инициативата за оказаната помощ е у самата Й., а по отношение на останалите трима – у техните родители. Макар ЗП директно или индиректно да е допуснал до черешовите си градини тези непълнолетни лица, той не ги е приел на работа и не се е уговарял с тях да престоират труд в негова полза срещу заплащане.

Освен това дори и хипотетично да се приеме, че четиримата непълнолетни са полагали труд в полза на ЗП и че помежду им са били установени трудови правоотношения, то деянието на жалбоподателя не

съставлява адм. нарушение поради своята малозначителност. Това е така, тъй като четиримата непълнолетни са били само въпросния ден и то за няколко часа в черешовия масив, под надзора на своите родители и близки, при условия, които не излагат на риск тяхното здраве, без да прилагат големи физически усилия, през деня, със съгласието на родителите им, с цел да бъдат приучени на труд и да се изградят трудови навици у тях.

При така установеното и при липса на несъмнена доказаност на възникнало трудово правоотношение между ЗП и четирите непълнолетни лица, жалбоподателят не е следвало да бъде санкционирано в качеството си на работодател за нарушение на чл.303 ал.3 от КТ и на чл.302 ал.2 във вр. с чл.301 ал.1 от КТ. Отделно от това следва да се посочи, че деянията по чл.303 ал.3 от КТ са и несъставомерни от обективна страна, тъй като с оглед на посоченото- че условията на труд нито са били тежки, нито опасни или вредни за здравето и за правилното физическо, умствено и нравствено развитие на непълнолетните Й., Р. и К..

Всичко изложено до тук дава основание на съда да приеме, че издадените НП са неправилни и необосновани, което води и до тяхната незаконосъобразност и обуславя необходимостта от отмяната им, като съдът не намира за необходимо да излага и други доводи по същество, както и да коментира възраженията изложени в писмената защита на процесуалния представител за допуснати СПН.

При този изход на делото отмяна на НП, неоснователна се явява претенцията на процесуалния представител на АНО за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство, поради което същото следва да се отхвърли.

Пак с оглед изхода на делото основателна е претенцията на пълномощника на жалбоподателя да присъждане на разноски в негова полза, сторени за заплащане на адвокатско възнаграждение за правна помощ и защита. Искането е направено своевременно и надлежно, преди обявяване на делото за решаване. Пълномощникът има право на такива разноски, съгласно разпоредбата на чл.63д от ЗАНН във вр. с чл. 143 от АПК. По делото е представено пълномощно (л.104), по силата на което адв. М. е упълномощен от въззивника да го защитава по делото. Представен е в с.з. и Списък на разноските (л.139), от който се установява, че жалбоподателят е заплатил на

адв. М. адвокатско възнаграждение в размер на 1 600 лв., платено в брой. От ответната страна е направено своевременно възражение за прекомерност на разноските, което обаче съдът намира за неоснователно. Това е така, тъй като адв. М. е оказал правна защита и съдействие на жалбоподателя срещу четири НП, изготвил е и е представил подробни писмени бележки по същество, участвал е във всички проведени съдебни заседания, по които са събирани писмени доказателства, по които е изразявал становище и е участвал в разпита на шестима свидетели. Отделно от това заплатеното адвокатско възнаграждение е под предвидения в чл.18 ал.2 във вр. с чл.7 ал.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минимален размер. При това положение ще следва поисканите разноски да се присъдят в пълния им размер от 1 600 лева. Същите следва да се възложат в тежест на ИА „ГИТ“ гр. София- учредението със самостоятелен бюджет, към което е структуриран органът издал НП.

Така мотивиран и на основание чл.63 ал.2 т.1 във вр. с ал.3 т.1 от ЗАНН, Районен съд- Пазарджик, в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателни постановления с № 13-002296/20.10.2020 г., № 13-002281/20.10.2020 г., № 13-002284/20.10.2020 г. и № 13-002283/20.10.2020 г., издадени от Директора на Дирекция „Инспекция по труда” гр. Пазарджик, с които на Г. Н. Н., с ЕГН ***, с адрес с. Ц., обл. Пазарджишка, ул. „***, на основание чл.416 ал.5 във вр. с чл.414 ал.1 от КТ са наложени четири глоби в размер на по 1 500 лева всяка от тях съответно за три нарушения на чл.303 ал.3 от Кодекс на труда (КТ) и за едно нарушение на чл.302 ал.2 във вр. с чл.301 ал.1 от КТ, като незаконосъобразно.**

ОСЪЖДА ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ „ГЛАВНА ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ ГР. СОФИЯ, представлявана от изпълнителен директор, ДА ЗАПЛАТИ на Г. Н. Н., с ЕГН ***, с адрес с. Ц., обл. Пазарджишка, ул. „***, разноски в размер на 1 600 лева- за адвокатско възнаграждение за един адвокат.**

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна претенцията на процесуалния представител на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство.

Решението може да се обжалва пред Административен съд гр. Пазарджик в 14- дневен срок от съобщението за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____